

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 109/08-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť T. S., B., a Bc. M. Ď., B., zastúpených advokátom JUDr. M. Ď., B., ktorou namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 20 C 96/2005-42 z 9. novembra 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. S. a Bc. M. Ď. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. októbra 2007 doručená sťažnosť T. S. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“) a Bc. M. Ď. (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“, spolu len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením

Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 20 C 96/2005-42 z 9. novembra 2005.

Postup a rozhodnutia všeobecného súdu v uvedenom konaní vnímajú sťažovatelia ako zásah do označených ústavných práv, a to najmä do práva, aby ich záležitosť bola spravodlivo, verejne prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Jadrom a aj predmetom konania, ktoré je napádané, je uloženie poriadkovej pokuty všeobecným súdom sťažovateľovi v 1. rade, ktorý túto skutočnosť vníma ako protiústavnú.

Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd na základe ich sťažnosti „*vyslovil nálezom porušenie označených práv v predmetnom konaní a zrušil rozsudok okresného súdu spis. zn. 20C 96/2005-42*“.

II.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok

vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 54/06, III. ÚS 314/06).

Podstatou námietok sťažovateľov je to, že vidia nezákonnosť postupu súdov Slovenskej republiky pri rozhodovaní vo veci o uložení poriadkovej pokuty sťažovateľovi v 1. rade, ktorého zastupoval sťažovateľ v 2. rade, a to pre nesprávne posúdenie právnej otázky pojmu „hrubo urážlivé podanie“, tak ako to ustanovuje § 53 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, a túto skutočnosť vnímajú ako konanie, ktoré je v rozpore s čl. 46 ústavy.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že uvedeným postupom súdov Slovenskej republiky neboli porušené základné práva sťažovateľa v 2. rade, lebo mu žiadna poriadková pokuta uložená nebola, ale ani sťažovateľa v 1. rade len tým, že príslušný súd nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom. Ústava negarantuje právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka konania. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom štátneho orgánu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne

medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd je viazaný návrhom vysloveným sťažovateľom v sťažnosti. Sťažovatelia žiadajú v sťažnosti vysloviť porušenie ústavných práv okresným súdom. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takej sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci ústavného súdu vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy ako princíp subsidiarity (II. ÚS 130/02). Z princípu subsidiarity teda v súlade s uvedeným právnym názorom ústavného súdu vyplýva, že ochranu základných práv a slobôd poskytujú predovšetkým všeobecné súdy v občianskoprávnom, trestnom a ďalších typoch konaní, i keď v ich rozhodnutiach sa spravidla výslovne nerieši otázka, či došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ak je však nejaký skutkový stav predmetom posudzovania všeobecných súdov v rámci ich právomoci, tak o ňom nemôže konať ústavný súd v rámci konania o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy okrem prípadov, keď sa všeobecné súdy dopustili svojvôle.

Keďže sťažovatelia žiadali vysloviť nálezom porušenie ústavných práv okresným súdom, vo vzťahu k ich petitu sťažnosti bol príslušný konať Krajský súd v Bratislave, ktorý aj konal. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľov odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj pre nedostatok právomoci ústavného súdu konať o nej.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2008